

РЕШЕНИЕ

№ 2991

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 30.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **1045** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Р. Г. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] представляван от адв. А. Т. срещу Заповед № 235 от 19.01.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата, издадена от А. С. С., заемащ длъжността мл. инспектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи. Жалбоподателят твърди, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, в нарушение на предвидената от закона форма, на процесуалните правила, на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Обосновават се причините, поради които жалбоподателят е отказал да се подложи на тест за наркотични вещества. По подробно изложени съображения се прави искане обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата – А. С. С., младши инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован не се явява, не са ангажира със становище по жалбата.

Административен съд – София град, трето отделение, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з - 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 513з – 6400 от 07.07.2023г. директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Издателят на оспорената заповед е полицейски орган по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, видно от заповед № 513з – 1700 от 01.03.2023г. на директора на СДВР.

С обжалваната заповед № 235 от 19.01.2024г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. "б" от ЗДвП, А. С. С., младши инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че субектът на ПАМ, по време на управление на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], при проверка на контролните органи е отказал да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози. В заповедта е посочено, че нарушението е констатирано с акт за установяване на административно нарушение от 19.01.2024г. Отказът на Д. да се подложи на проверка с техническо средство за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози е удостоверен в издадения талон за изследване. Жалбоподателят е декларирал желание да бъде изследван за употреба на наркотични вещества или техни аналози чрез медицинско и химически или химико-токсикологично изследване, видно от съдържанието на Талона за изследване № 0009435. По делото няма доказателства за явяване на жалбоподателя за проба на указаното място – ВМА, до 15.30ч. на 19.01.2024г. Съдът намира, предвид

основанията, на които е наложена оспорената мярка, че физическото състояние на жалбоподателя към момента на проверката и в частност доколко е управлявал на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, е ирелевантно и твърденията в тази връзка не следва да се обсъждат.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т. 1 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, обсъдени по-горе, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. Посочена е една от хипотезите на чл. 171, ал.1, т. 1 – отказ на водача да бъде проверен с техническо средство или с тест, която е самостоятелно основание за налагане на обсъжданата ПАМ. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила – релевантните факти са установени в пълен обем и съобразно предвидените от закона способности. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното: За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки сред които и временно отнемане

на свидетелството за управление на моторно превозно средство. Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 1 от ЗДвП е водач на МПС, който при управление на това МПС е отказал на контролните органи да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство или с тест. В случая тази хипотеза е осъществена, като мотивите за отказа на водача да се подложи на проверка не са елемент от фактически състав за налагане на мярката. Съдът приема, че са били налице предпоставките за налагане на обжалваната ПАМ, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Разноски не са претендирани от страна на ответника и следва да останат в тежест на страните така, както са направени.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. Д. с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] представляван от адв. А. Т., срещу Заповед № 235 от 19.01.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата, издадена от мл. инспектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: